

СПРАВУ НА СІННИК!

Сьогодні в детективній агенції тихо. Тихо тут було і вчора, і позавчора, і позапозавчора.

За письмовим столом, поклавши на нього тонкі курячі лапки, сиділа Шалена Гільда. Угорі поволі крутився вентилятор. **ХЛОП, ХЛОП!** — втомлено оберталися лопаті, здіймаючи хмари пилюки з полиць і грубих стосів журналів.

У високому картатому кріслі подрімував баранчик-детектив Вовна. Гільда втупила очі в стелю і нервово дерла кігтями по столу: **ШКРЯБ, ШКРЯБ!**

Вовна напіврозплющив одне око.

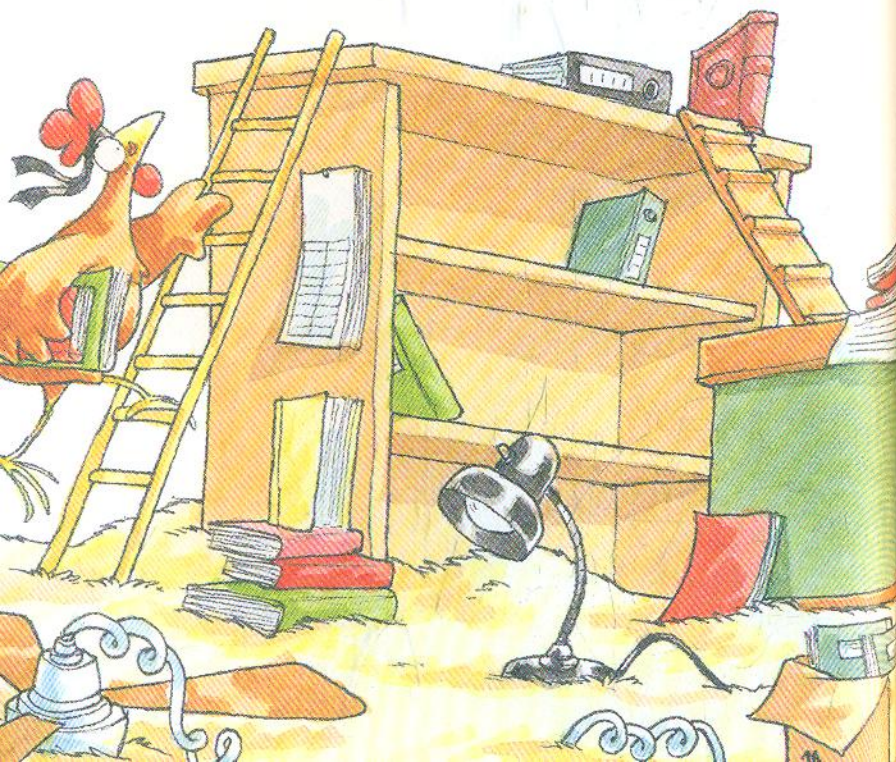
— Сьогодні точно буде, — промовила Шалена Гільда, — нюхом чую. Сьогодні буде перша справа...

— Ну, якщо нюхом чуеш... — пробурмотів Вовна. Він не дуже вірив у сказане, хоча, звісно, найбільше за все йому хотілося, щоб у них нарешті з'явилася справа. Баранчик напіврозплющив друге око — Гільда саме вилізла на стіл і взялася відпрацьовувати бокові удари крилами та прямі удари ногами з повороту, щоразу викрикуючи:

— КІ-І-Я! КІ-І-Я!
КУРЯЧЕ ПІР'Я!

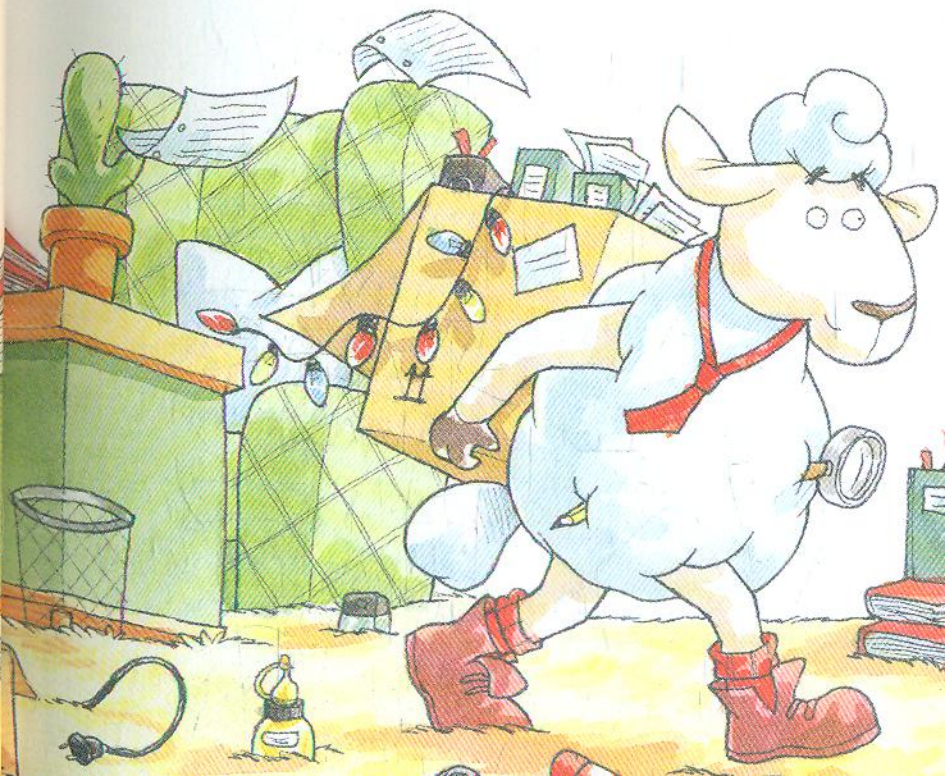
— Твої вміння в курко-до неабияк знадобляться в нашій роботі, — завважив Вовна.

Кажучи «в нашій роботі», він мав на думці, певна річ, детективну роботу, адже кілька тижнів тому вони разом із Шаленою Гільдою вирішили створити на горищі сараю, на сіннику, детективну агенцію. Сарай був найбільшою будівлею на фермі й стояв прямісінько посередині двору. На ньому висіла табличка з написом «Капуста та ріпа».

Приятелі постягували на сінник повно корисних речей: книжки, столи, стільці, теки, швидкозшивачі, степлери, клей-олівці... Потім взялися до тих детективних романів, що мали, перечитали їх усі кілька разів, заварили та випили десятки літрів трав'яного чаю, нагострили всі олівці — й ось тепер були цілковито готові до першої справи.

— Дякую на доброму слові! — вигукнула Гільда.

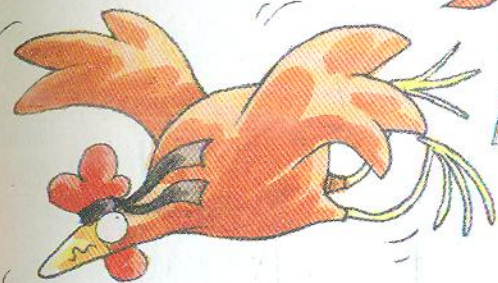
Вона підбігла до Вовни, ухопила курячою лапкою один з кучериків на його товстенькому кожушку, потягнула, аж доки той випрямився, а потім відпустила — і кучерик миттю знову завився у гарний тугий закруток, а тоді додала:

— Твій кожух теж нівроку! Не кожух, а ціла хата різних суперкласних детективних штук. От тільки яка нам користь від усіх цих бойових мистецтв і диво-кожуха, коли в нас немає ані розбійника, ані грабіжника, ані бодай якогось поганенького злочину, га?

З цими словами Гільда підлетіла до полиці на стіні

й посередині стосу вхопила дзьобом геть обтріпаний і зачитаний журнал.

Стосик похитнувся і...

ГУР-ГУР-ГУР!

...журнали один за одним зашурхотіли з полиці донизу — ГУП! — і з глухим звуком попадали на тюк із сіном.